

O creație nouă

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Etapa a doua în slujba împăcării era, așa cum am văzut, lucrarea împăcării. Această lucrare are două aspecte:

1. *Lucrarea lui Hristos* se preocupă pe de o parte cu ceea ce este vechi, înstrăinat și dușmănos. Prin moartea Sa Hristos a înlăturat această stare din cel credincios. Cu aceasta ne-am ocupat deja.
2. *Lucrarea lui Dumnezeu*, pe de altă parte, așează înlăuntru ceva cu totul nou: o creație nouă, care niciodată nu va avea nevoie de o restabilire.

Astfel în cele mai multe locuri din Scriptură unde se găsește ceva despre *împăcare* se vorbește și despre *creația nouă*:

Epistola către Coloseni vorbește în capitolul întâi despre împăcare (Coloseni 1.19-23); în capitolul trei citim apoi despre omul nou: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu [omul] *cel nou*, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui care l-a creat” (Coloseni 3.9,10). Omul vechi își are interesele pe pământ. Omul nou are dimpotrivă alte interese decât omul vechi: el gândește „la cele de sus” (Coloseni 3.2). Deja Coloseni 1.18 ne arată că Hristos este *Începutul* unei creații cu totul *nouă*, și aceasta stă în legătură cu faptul că El este „*Cel întâi-născut* dintre morți”.

Și în **epistola către Efeseni** 2.16 găsim împăcarea, și în versetul 15 citim în contextul împăcării despre crearea *unui om nou*: „... pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un *singur om nou* ... și ca să împăce pe amândoi cu Dumnezeu, într-un *singur trup*, prin cruce” (Efeseni 2.15,16).

Creația nouă stă în legătură cu un domeniu de activitate cu totul nou: „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Dumnezeu a pregătit lucrări pentru această creație nouă, care sunt potrivite ei. Prin „fapte bune” în acest verset se înțelege cu totul altceva decât se înțelege astăzi în general prin această expresie. Este însă nevoie de ochi noi creați, ca ele să poată fi recunoscute ca fapte bune. Chiar și credincioșii nu le pot recunoaște, dacă nu se folosesc de acești ochi noi.

Ungerea Domnului prin Maria (Matei 26.6-13) este un exemplu pentru faptul că un credincios are acest fel de ochi noi și face „o faptă bună”. „Dar ucenicii s-au indignat când au văzut lucrul acesta și au zis: ‚Ce rost are risipa aceasta? Parfumul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump și banii să se dea săracilor.’ Dar Isus, cunoscând aceasta, le-a zis: ‚De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut o *faptă bună* față de Mine. Pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.” (Matei 26.8-11).

Chiar și în **epistola către Romani**, unde noi nu citim nimic despre o creație nouă, se vorbește totuși cel puțin în context cu împăcarea despre puterea învierii vieții noi (Romani 5.10).

În **a doua epistolă către Corinteni** se vorbește în același capitol atât despre împăcare cât și despre noua creație (2 Corinteni 5). Aici nu găsim așa de mult relatat despre ce am fost noi eliberați prin împăcare – și anume de *vrăjmășie* și *înstrăinare* -, ci aici este accentuat mai mult

rezultatul împăcării: noua creație. De aceea citim nemijlocit în legătură cu împăcarea: „Căci dacă este cineva în Hristos este *o creație nouă*; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5.17). De fapt textual nu se spune: „Dacă este cineva în Hristos, *aceia este o creație nouă*”, ci: „Întrucât este o creație nouă ... *noul s-a făcut*”. Încă *nu este totul nou*. Noi am primit într-adevăr viață nouă, veșnică, avem o natură nouă, o minte nouă (= gând; compară cu 1 Corinteni 2.16; Romani 12.2), însă trupul nostru nu este încă nou. Și cu toate acestea se spune, că Dumnezeu deja astăzi „*a împăcat* cu Sine Însuși” pe credincios (2 Corinteni 5.18). Deci trupul nou nu este o necesitate pentru a poseda pe deplin împăcarea. Deoarece noi suntem în Hristos și am primit o natură nouă și o viață nouă, este suficient pentru a fi împăcat cu Dumnezeu.

„Creația nouă” se referă nu numai la natura noastră nouă, adică la viața nouă, pe care am primit-o, ci și la relațiile noi în cadrul trupului lui Hristos, în care am fost puși: „De aceea, de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni după starea firească” (2 Corinteni 5.16). Să cunoști pe cineva „după starea firească (= carne)” face parte din ceea ce este vechi. Relațiile noi nu sunt determinate nici prin diferențele sau contrastele sociale, culturale și intelectuale, și nici prin simpatii și antipatii. Deoarece noi suntem o „creație nouă” și Dumnezeu a sădit în noi o natură nouă, relațiile noastre nu se mai formează după aceste lucruri de odinioară. Astfel probabil cineva are cu frații și surorile lui după duh relații mult mai strânse decât el a avut vreodată mai înainte cu rudele lui necredincioase. Cine a posedat odinioară o poziție înaltă în societate, nu se mai simte bine „în cercurile lui” și are mult mai multă părtașie cu aceia care au fost salvați și mântuiți din legăturile lor rele.

Deci creația nouă stă în legătură cu

- interese cu totul noi (epistola către Coloseni)
- câmpuri de activitate cu totul noi (epistola către Efeseni) și
- relații cu totul noi (epistola 2 Corinteni).

Tradus de la: [Eine neue Schöpfung \(9\)](#)

Traducere: Ion Simionescu